
FOLKETINGET

Europaudvalget

Til: Udvalgets medlemmer

Dato: 7. december 2012

Foreløbigt referat af Europaudvalgets møde 30/11-12 vedr. banktilsyn

Til brug for Europaudvalgets møde tirsdag den 11. december 2012, hvor økonomi- og indenrigsministeren forelægger sag vedr. fælles tilsynsmekanisme på bankområdet, som er på dagsordenen for det ekstraordinære rådsmøde (økonomi og finans) den 12. december 2012, fremsendes foreløbigt referat af Europaudvalgets møde den 30. november 2012, hvor sagen blev forelagt til forhandlingsoplæg.

Det endelige referat for hele mødet den 30. november 2012 omdeles snarest.

Med venlig hilsen

Niels Yde,
udvalgsassistent

FO 4. Fælles tilsynsmekanisme på bankområdet

– *Generel indstilling*

KOM (2012) 0510, KOM (2012) 0511, KOM (2012) 0512

Rådsmøde 3205 – bilag 3 (samlenotat)

EUU alm. del (11) – svar på spørgsmål 123

EUU alm. del (11) – svar på spørgsmål 124

Udvalgsrådsreferat:

EUU alm. del (12) – bilag 98 (side 246, behandlet i EEU 9/11-12)

Økonomiministeren: Vi skal drøfte forslaget om et fælles banktilsyn og forslaget om at ændre forordningen om banktilsynsmyndigheden, EBA. Ideen med at lave et fælles tilsyn er at bryde den onde cirkel, som vi har set en række dårlige eksempler på, mellem svage offentlige finanser og svage banker, især i eurolandene. Det vil være godt for stabiliteten i Europa, og hvad der er godt for stabiliteten i Europa, er også godt for Danmark. Det gælder sådan set, uanset om vi vælger at deltage eller ej. Der forhandles fortsat, og det vil man formodentlig også gøre under mødet eller i hvert fald helt indtil mødet. Det er uklart, hvornår vi har et endeligt forhandlingsresultat. Det Europæiske Råd vil også drøfte sagen på topmødet den 13.-14. december 2012.

FO Jeg vil i dag bede om mandat til en dansk holdning til vedtagelsen af de to retsakter, så det fælles tilsyn kan etableres i regi af Den Europæiske Centralbank. Jeg beder ikke i dag Folketinget om at tage stilling til en mulig dansk deltagelse i det fælles tilsyn. Det er altså to forskellige ting. Det er endnu for tidligt at vurdere, om Danmark skal deltage. Forhandlingsmandatet handler altså om selve forslaget om etablering af tilsynet i regi af Centralbanken.

Uanset om Danmark deltager eller ej, besluttes forslaget om et fælles tilsyn med enstemmighed blandt alle EU-lande. Bemyndigelsen til, at eurolandene kan gå videre, kræver altså også dansk stillingtagen. Vi skal aktivt tage stilling til dette forslag. Ligeledes uafhængigt af dansk deltagelse skal der tages stilling til forslaget om den europæiske bankautoritet, altså EBA-forslaget. Det skal vedtages med kvalificeret flertal.

Den vigtigste prioritet i forhold til den europæiske bankautoritet er, at denne myndighed stadig væk kan spille den helt centrale rolle, når det drejer sig om regler og standarder på tilsynsområdet for alle 27 lande. Den europæiske bankautoritet er vores allesammens. Den drejer sig ikke kun om eurolandene, men om os alle sammen. Derfor er det vigtigt, at den bliver ved med at fungere på den måde. Ellers risikerer det indre marked at blive vredet på en måde, som ikke er i vores interesse. Grunden til, at det er vigtigt, er, at vi gerne vil have ens spilleregler. Der er meget store forskelle landene imellem på vores finansielle historie, men vi vil gerne have fælles spilleregler og ensartet konkurrence. Landene i det fælles tilsyn ventes i praksis at koordinere deres stillingtagen i EBA med hinanden. De lande, som deltager i tilsynet, ventes at koordinere – sandsynligvis uformelt. Lan-

dene i det fælles tilsyn vil med gældende regler på egen hånd i stort omfang kunne afgøre sagerne uden støtte fra landene uden for det fælles tilsyn. Derfor er det ret åbenlyst, at hvis man ikke vil have, at tilsynslandene om jeg så må sige kan bestemme det hele, så bliver man nødt til at se på stemmereglerne for at bevare en reel indflydelse for lande, som står uden for det fælles tilsyn. Det gælder især vedtagelsen af bindende tekniske tilsynsstandarder. Det lyder teknisk, og det er det selvfølgelig også. Der er bare det ved det, at det betyder meget for, hvilken praksis tilsynet i det enkelte land kommer til at følge. Derfor er det på ingen måde en detalje.

Der arbejdes med forskellige modeller, f.eks. modeller med dobbelt flertal blandt landene inden for og uden for det fælles tilsyn. Det er et af de forslag, vi fra dansk side er positive over for. Sådan som jeg har fået det præsenteret, er det også dobbelt i den forstand, at man arbejder både med vægtede stemmer og med "et land én stemme." Noget af det er ikke afklaret endnu. Vi får løbende meldinger på, at landene skifter holdning til det. Det er som sagt ikke på plads.

Vi forventer, at det kommer på plads, sådan at balancen bliver rigtig. Altså at den europæiske bankautoritet fortsat vil være for os alle sammen. Det, som vi selvfølgelig ser efter, er, at det endelige kompromis indebærer en balance mellem de lande, som er med i tilsynet, og de lande, som måtte stå uden for tilsynet.

Den vigtigste prioritet i forhold til selve det fælles tilsyn er at sikre de bedste vilkår for eventuel dansk deltagelse i et fælles tilsyn.

Derfor arbejder vi for, at det fælles tilsyn skal være åbent på ligeværdige vilkår for alle EU-lande, som ønsker at deltage. Det aktuelle kompromisforslag lægger op til, at deltagende ikke-eurolande får plads i centralbankens nye tilsynsråd på lige vilkår med eurolandene. I selve tilsynsrådet kan man altså være med på ensartede vilkår, sådan som det tegner sig nu.

Så er der Centralbankens styrelsesråd. Centralbankens styrelsesråd består af eurolande. Det er Centralbankens øverste organ. Dermed være også sagt, at i sidste ende kan styrelsesrådet forkaste tilsynsrådets beslutninger. Det aktuelle kompromisforslag lægger imidlertid op til, at ikke-eurolande kan undlade at følge afgørelser, hvor styrelsesrådet har forkastet tilsynsrådets beslutning. Det er selvfølgelig ret vidtgående. Derfor er der også en parallel til det, nemlig at hvis Centralbanken synes, at så holder samarbejdet ikke længere, så kan den opsige samarbejdet. Når det er vigtigt, er det fordi man skal teste systemet på, hvad der kan ske, hvis man kommer i en ekstrem situation. Hvis styrelsesrådet ikke følger tilsynsrådet, så er man som ikke-euroland, som er med i tilsynet, men som ikke er med i styrelsesrådet, i en særlig situation. Så er der en konflikt, og den konflikt skal kunne håndteres. Det skal der selvfølgelig tages stilling til, når man laver et sådant forslag. I den ekstreme situation har man så en regel for, hvad der kan komme til at ske. De nærmere modeller forhandles fortsat.

Vi arbejder også for, at kvaliteten af det fælles tilsyn bliver høj og på linje med kvaliteten af det danske tilsyn. Der skal også sikres en effektiv og robust arbejdsdeling mellem centralbanken og de nationale tilsyn. Der er lagt op til en model,

hvor de nationale tilsyn varetager tilsynet med institutter under en vis størrelse, men under retningslinjer og tilsynsrammer fra centralbanken, og således at centralbanken til hver en tid kan vælge at overtage det direkte tilsyn – og i øvrigt modtager omfattende data fra disse tilsyn. Den nærmere arbejdsdeling forhandles fortsat, men det er sådan, hovedlinjen ser ud i øjeblikket.

For at sikre, at det fælles tilsyn kan rumme velfungerende forretningsmodeller – som f.eks. det danske realkreditsystem – arbejder regeringen også for, at det fælles tilsyn skal tage højde for institutternes forskellige forretningsmodeller. Det, at man har et fælles tilsyn, gør jo ikke, at alting bliver ens. Vi har som sagt forskellige finansielle historier, forskellige måder at gøre tingene på. I Danmark har vi en gennem flere hundrede år stresstestet måde at finansiere vores boliger på, som selvfølgelig skal kunne fortsætte.

Med hensyn til spørgsmålet om eventuel dansk deltagelse i det fælles tilsyn er det positivt, at det går den rigtige vej, når det gælder ikke-eurolandes mulighed for at deltage på ligeværdige vilkår.

Jeg vil imidlertid først lægge op til en beslutning om dansk deltagelse på et senere tidspunkt. Som sagt pågår forhandlingerne fortsat. Når selve tilsynsforslaget er færdigforhandlet, skal indholdet i det mulige tætte samarbejde med centralbanken for ikke-eurolande præciseres, og vi skal have et godt billede af det, man kunne kalde den samlede "bankunion", hvor det fælles tilsyn kun er én del. Her tænker jeg især på den fælles ordning for afvikling af nødlidende banker – altså principper, finansiering, adgang for ikke-eurolande osv. Der vil være en lang række spørgsmål, som skal afklares i den forbindelse. Det vil ske i forslag, som Kommissionen ventes at fremlægge næste år.

Hermed er sagt, at vi først vil lægge op til en beslutning om, hvorvidt vi skal deltage eller ej, på et senere tidspunkt, når vi har et bedre overblik.

Der er en række interesser fra dansk side, også når vi ser på de næste forslag, der skal lægges på bordet. Vi lægger vægt på, at vi har en ordning, hvor det er bankerne selv og ikke de offentlige kasser, der bærer omkostningerne ved bankkriser. Det skal sikres, at dette også kommer til at gælde i et fælles system.

Vi vil derfor først på et senere tidspunkt kunne tage stilling til eventuel dansk deltagelse i det fælles tilsyn på baggrund af en vurdering af fordele og ulemper. Jeg vender altså tilbage til denne sag her i udvalget.

Pia Adelsteen kritiserede, at papirerne vedrørende banktilsynet var kommet så sent. Hun havde modtaget det sidste notat vedrørende Grækenland aftenen før kl. 20.03.

Hun var i tvivl om, hvad det egentlig er, økonomiministeren vil have mandat til. Hun forstod, at det ikke var til dansk deltagelse, men til hele konstruktionen. Som hun forstod det, kan det fælles banktilsyn gå ind og sige stop, hvis der er udsigt til, at en bank er på vej til at gå ned og hjem eller har store problemer. Men hvordan definerer man "udsigt til"? Hun havde også fået det indtryk, at banktilsyn-

net kunne gå ind og afskedige ledelsen og udpege en ny ledelse, før virksomheden så ud til at fejle. Banktilsynet havde også mulighed for at indkalde aktionærer og foreslå reformer eller kapitaludvidelser. Man kan jo foreslå meget, men det er aktionærerne, der bestemmer, om de vil rette sig efter rådet.

I anledning af økonomiministerens udtalelse om, at det er vigtigt, at der er ens spilleregler, gjorde Pia Adelsteen opmærksom på, at kapitalmarkederne er forskellige. I Danmark har vi f.eks. realkredit. Kan der så reelt blive tale om fælles spilleregler? Hun tilføjede, at det var hendes indtryk, at man faktisk forsøgte at tage hensyn til forskellighederne.

Hun vidste ikke, om den fælles fond, som bankerne skal betale ind til, hører med i mandatet, men spurgte, om den reelt bliver stor nok til, at man kan undgå spekulation. Eller om den skal have opbakning fra EU-budgettet. Eller om det er de medvirkende stater, der i sidste ende skal stå som garant for lånet.

Endelig spurgte hun, om man har fået afklaret, om det overhovedet er lovligt at have ikke-eurolande med i beslutningsprocessen.

Lene Espersen takkede økonomiministeren for en grundig gennemgang og kunne støtte regeringens linje. Hun opridsede de elementer, der for Det Konservative Folkeparti var afgørende:

1. At man tager højde for forskellighederne på de enkelt landes forretningsmodeller på kapitalmarkedet, og at den danske realkredit kan rummes i systemet. Det er et kardinalpunkt.
2. At det bliver åbent for alle. Det Konservative Folkeparti forstår godt, at man i eurokredsen har haft et behov for på en lang række områder at gå videre, men konstruktionen skal være åben for alle.
3. At rettigheder og forpligtelser må følges ad.
4. At der bliver flest mulige ens spilleregler, så man opretholder integriteten i det indre marked. Danmark må holde fast i, at systemet kan rumme alle 27 medlemslande.
5. At bankerne selv kommer til at betale, hvis der bliver tale om en afviklingsordning for nogle banker, og at skatteyderne ikke bliver involveret.

Lene Espersen tilføjede, at på mange af punkterne var det noget, regeringen også havde været inde på.

Hun sluttede med at ønske held og lykke i de vanskelige forhandlinger, således at vi er godt rustet til at tilslutte os på et senere tidspunkt, hvis modellen bliver god.

Nikolaj Villumsen tilsluttede sig Pia Adelsteens kritik af, at man fik papirerne så sent.

Økonomiministeren siger, at det kun er banktilsynet, vi skal snakke om i dag. Men i samlenotatet kobler man banktilsynet sammen med bankunionen og den fælles ordning for afvikling af nødlidende banker. Derfor bliver udvalget nødt til at forholde sig til hele bankunionen.

Spørgsmålet om ikke-eurolandenes rolle er det helt afgørende. Den svenske finansminister har sagt, at et fælles tilsyn kræver en traktatændring, for selv om ikke-eurolandene kommer med i banktilsynet, bliver de underlagt ledelsen i ECB, som de ikke er med i. Han forstod, at regeringen var bekymret herfor, men han kunne ikke se, at problemet bliver løst i det, der nu lægges frem. Hvis et ikke-euroland ikke vil rette sig efter det, ledelsen i ECB ønsker, kan Kommissionen sige: "Ret ind eller skrid". Mener økonomiministeren, at det er godt nok? Nikolaj Villumsen bad om et notat om, hvorvidt det vil medføre suverænitetsafgivelse.

Merete Riisager pointerede, at situationen er alvorlig og dramatisk, både for eurozonen og for Danmark, og at det, der kommer til at ske, vil få enorme konsekvenser for os og for vores børn. Barroso siger, at en traktatændring ikke er nødvendig, men det er slet ikke det, det handler om. Det er euroforbeholdet, der udfordres. EU er blevet lig med euroen, og det er ekstremt kritisk.

Merete Riisager mente ikke, det bliver banktilsynet, der kommer til at redde euroen. Hvis man skal redde euroen, skal man have hele bankunionen og indskydergarantien med.

Hun spurgte, om det, Europaudvalget skal give mandat til i dag, udelukkende er tilsynet, eller er der også noget om ECB's muligheder for at lukke banker og om selvfinansieringsdelen. Hun var klar over, at Europaudvalget ikke i dag tager stilling til Danmarks eventuelle deltagelse, men det handler om, hvordan pakken skal være. Hun kunne være bekymret for det bureaukrati, man er ved at opbygge, men det, der virkelig bekymrede hende, er den suverænitetsafgivelse, der bliver tale om, hvis vi skal deltage i en bankunion, hvor danske banker kan komme til at hæfte for gælden i sydeuropæiske landes banker.

Jakob Ellemann-Jensen takkede økonomiministeren for en grundig og begavet forelæggelse. Venstre kan støtte forhandlingsoplægget. Jakob Ellemann-Jensen mente, det i den grad var i Danmarks interesse at få styr på eurosamarbejdet. Uanset om Danmark deltager i banktilsynet eller ej, er det helt afgørende for os. Vi skal derfor ikke stille os i vejen.

Ligesom Lene Espersen pointerede Jakob Ellemann-Jensen, at den danske realkredit skal "hegnes ind", men det forstod han også var regeringens prioritet.

Han ville gerne vide noget om konsekvenserne ved at stå udenfor, og spurgte, om man kunne tænke sig en norsk ordening, hvor man "spejler" det, EU vedtager, uden at have indflydelse.

Han støttede regeringens opfattelse af, at bankunionen må ses som en samlet pakke, ikke som tre enkeltstående ting.

Næstformanden beklagede ligesom Pia Adelsteen og Nikolaj Villumsen, at notaterne var kommet så sent.

Økonomiministeren var glad for støtten til mandatet.

Hun sagde til Pia Adelsteen og Nikolaj Villumsen, at tidspunktet for fremsendelse af papirer hele tiden var en balance mellem at skrive sent, men få så meget som muligt med, eller at skrive tidligt og risikere, at informationerne er forældede. Men

man ville selvfølgelig gøre sig umage med at skrive så tidligt som muligt. Økonomiministeren tilføjede, at når notatet om Grækenland kom frem så sent, var det fordi vi ikke vidste, at det ville komme på dagsordenen. I det øjeblik man fik det at vide, satte man sig til at skrive et notat.

Økonomiministeren svarede Pia Adelsteen og Merete Riisager, at mandatet er snævert knyttet til forslaget vedrørende banktilsynet. Der er ikke taget stilling til forslagene om fælles bankkredninger og fælles indskydergarantier, som først kommer i løbet af 2013.

Økonomiministeren var helt enig med Pia Adelsteen i, at der skal være fælles regler, men samtidig skal der være rum for, at landene er forskellige. Det gælder om at finde den rette balance. Vi har en interesse i, at der er så ensartede regler som overhovedet muligt, men samtidig har vi en interesse i, at de velfungerende systemer, vi har, skal blive ved med at være velfungerende.

Sådan som det nationale bankkredningsforslag er fremlagt, peger det den rigtige vej. Hvis der bliver brug for et større beløb, bliver man nødt til at fylde kassen op på en måde, så det reelt er sektoren selv, der betaler. Det er muligt, det offentlige skal sikre finansieringen i en periode, men det er grundlæggende sektoren selv, der skal betale. Man skal huske, at sektoren også er kunderne. Økonomiministeren tilføjede dog, at vi ikke kan tage stilling til den konkrete fælles mekanisme, før vi ser den.

Vi er optaget af, at eurolandene skal have plads til at gøre, hvad de vil. Vi skal ikke komme og fortælle dem, hvordan de skal få deres økonomier tilbage på sporet, men vi må være sikre på, at det indre marked stadig væk dækker alle 27 lande. Selv om vi måtte ende i den situation, at vi ikke får tilfredsstillende løsninger hele vejen rundt, vil Danmark ikke stå i vejen for, at eurolandene kan få et fælles banktilsyn.

Økonomiministeren ville sende et svar vedrørende grundlovens § 20, når den færdige tekst foreligger. I den forbindelse pegede hun på, at der er nogle ting, som er åbne endnu, og at der ligger et kompromisforslag.

Hun var enig med Nikolaj Villumsen i, at vi blive nødt til at kende bankunionen, før vi kan tage stilling. Vi kan bestemt diskutere alle dele af banktilsynet, men forslaget om fælles bankkredninger og fælles indskydergarantier er ikke lagt frem endnu. Som nævnt går mandatet snævert på banktilsynet.

Den svenske finansminister foreslog ganske rigtigt en teknisk traktatændring, men banktilsynet behøver ikke være underlagt ECB's styrelsesråd. Økonomiministeren ville ikke udelukke, at der på et tidspunkt kan blive tale om en traktatændring, men man skal ikke tro, at man bare lige kan ændre traktaten. Hun syntes, det var en løsningsmodel at sige, at centralbankens styrelsesråd ikke har kompetence over for ikke-eurolande, så disse kan sige sig fri, hvis styrelsesrådet måtte træffe en anden beslutning end tilsynsrådet. Hun betragtede det ikke som en "ret ind eller skrid" ordning. Hun syntes, det var vigtigt, at man tog stilling til, hvad der sker, hvis der er en egentlig konflikt.

Som hun så det, er det faktisk ikke euroforbeholdet, der udfordres, sagde økonomiministeren til Merete Riisager. Man diskuterer, hvordan et ikke-euroland kan være med på en måde, så det bliver ved med at være et ikke-euroland.

Banktilsynet skal blande sig; ellers er det et dårligt tilsyn. Vi regnede med, at det fælles tilsyn ville få nogenlunde de samme kompetencer som det tilsyn, vi har i dag herhjemme. Det vil stadig væk være det danske tilsyn, der fører den konkrete kontrol med bankerne, men det vil være underlagt en eller anden form for ledelse fra det fælles tilsyn, så man kan være sikre på, at der bliver et nogenlunde ensartet tilsyn.

Pia Adelsteen forstod, at mandatet drejer sig om det fælles tilsyn. Hun havde ikke noget imod, at de 17 eurolande laver et fælles tilsyn, men forhandlingerne drejer sig jo om, at ikke-eurolandene skal kunne komme med. Hun havde ikke tillid til, at et fælles tilsyn ville være bedre end de nationale tilsyn, og derfor nærede hun meget stor tvivl om, at et fælles tilsyn overhovedet ville være til gavn for Danmark. For hende var det et spørgsmål om at tage et skridt i retning af, at vi skal være med – altså salamimetoden. Derfor var hun imod forhandlingsoplægget. Hun var sikker på, at regeringen ville få et ja fra et flertal, hvis den forelagde et forhandlingsoplæg om, at vi skulle være med, så hvorfor ikke spørge?

Pia Adelsteen mente rent faktisk, det var ulovligt, hvilket der også var jurister, der mente. Og hun havde indtryk af, at det var derfor, regeringen går og "putter" med, om Danmark skal være med eller ej.

Nikolaj Villumsen pointerede, at bankunionen er vigtig, fordi det i sidste ende er skatteyderne, der kommer til at betale, idet "bufferen" er alt for lille. I øjeblikket diskuterer vi i Danmark, om staten i bankpakke 2 stillede krav nok til bankerne, og om de politikere, der lavede den, gjorde det rigtige, men i fremtiden kan vi ikke diskutere den slags ting i Folketinget.

I Kommissionens forslag står der, at det er de nationale banktilsyn, der er de vigtigste, idet det er dem, der skal kigge på bankerne. Det fælles tilsyn omfatter de systemiske banker. Han vidste ikke, om vi har systemiske banker i Danmark, men hvis vi ikke har det, kan det set med Kommissionens øjne være fuldstændig ligegyldigt, om vi er med. Han syntes, det ville være meget skidt at afgive muligheden for at styre det danske banktilsyn fra det danske Finanstilsyn og fra Folketinget. Nikolaj Villumsen forstod ikke, at økonomiministeren ville stille sig tilfreds med denne "take it or leave it" model. Selvfølgelig må det være sådan, at man kan komme ud af den igen. Det er der ikke noget nyt i.

Merete Riisager var enig med økonomiministeren i, at uanset hvad vi gør, får det betydning for Danmark. Der lægges et pres på Danmark fra de lande, som ikke er eurolande. Nogle lande spørger, om der bliver plads til lande, som ikke vil være med i euroen, altså i det fuldt integrerede samarbejde. Vi er nødt til at diskutere, hvordan der kan blive plads til lande, der ikke ønsker at være med i euroen, f.eks. Tjekkiet. Både statsministeren og udenrigsminister har sagt, at vi har et Europa i to hastigheder. Hun ville hellere sige, at vi har to former for EU. Nogle lande er

ikke på vej ind. Når man taler om et A-hold og et B-hold, er det nok i virkeligheden os, der er på A-holdet.

Økonomiministeren siger, at euroforbeholdet ikke er udfordret, men der er måske noget suverænitet, der er udfordret, især når vi taler om indskydergarantier.

Merete Riisager mente, man indfører en bankunion ad bagvejen, hvis man går med til indskydergarantier. Derfor spurgte hun, hvad der er økonomiministerens bekymring i relation til indskydergarantier. Er hun bange for, at vi som kunder kommer til at betale for det rod, der eksisterer i Sydeuropa? Hun spurgte, om økonomiministeren mener, at Danmarks suverænitet kan blive udfordret, og at forbeholdet kan blive udfordret.

Økonomiministeren sagde, at hun havde svært ved at sige, hvordan et spørgsmål ser ud, når vi ikke har set det. For regeringen er det ikke bekymringen, der er drivkraften. Vi skal handle i Europa, og eurolandene skal handle i Europa. Det gør, at vi får en bedre situation alle sammen.

Økonomiministeren mente, Pia Adelsteen godt kunne have sagt ja og måske var fristet til det. Man kan godt gå med andre i biografen om eftermiddagen, uden at man behøver at gå med til spisning bagefter.

Økonomiministeren svarede Pia Adelsteen med hensyn til lovligheden, at vi ikke kan komme til at sidde i Centralbankens styrelsesråd, men det behøver ikke betyde, at vi skal forlade banktilsynet. Man arbejder med en model, hvor styrelsesrådet ikke kan "overrule" den instans, vi er med i.

Nikolaj Villumsen mener, at bufferen er alt for lille. Økonomiministeren kunne ikke vurdere, om den er for lille eller for stor. Det kan være, der bliver brug for en midlertidig offentlig finansiering. Men vi ved ikke, hvordan konstruktionen kommer til at se ud.

Økonomiministeren var parat til at tale om hele pakken, men Europaudvalget giver i dag kun mandat til tilsynet.

I øjeblikket er der et udvalg, der ser på, hvordan man skal definere systemiske – altså grænseoverskridende – banker i en dansk sammenhæng, men økonomiministeren mente, at vi nok havde nogle.

Hun blev sat helt af, når Merete Riisager sagde, vi bliver nødt til at diskutere, hvordan ikke-eurolandene kan være med, for det er præcis det, forhandlingsmandatet drejer sig om. Forhandlingerne drejer sig om, hvordan vi kan sikre, at ikke-eurolandene kan være med, hvis de måtte ønske det. Det er i dansk interesse, at der stadig væk er 27 medlemslande. Vi har ikke et EU i to hastigheder. Vi har et EU, hvor landene gør forskellige ting. Det siger noget om dynamikken i det europæiske samarbejde, hvilket hun syntes var godt.

De juridiske vurderinger af suverænitet vender vi tilbage til. Det, der er på bordet i dag, er et mandat til, at Danmark kan stemme for tilsynsforslaget. Vi arbejder på, at vi på et senere tidspunkt kan tage beslutning om, hvorvidt vi vil være med eller ej. Det er vigtigt for os, at det fælles banktilsyn bliver sådan indrettet, at der bliver en reel mulighed for, at Danmark kan blive en del af det, hvis vi vil. Det er rege-

ringens indstilling, at EU har tjent Danmark godt, og at der er en gensidighed. Men vi kan ikke tage stilling på nuværende tidspunkt, for vi har ikke set forslaget om fælles bankredning og om fælles indskydergaranti.

Det spørgsmål, Jakob Ellemann-Jensen rejste i første omgang vedrørende konsekvenserne af at stå udenfor, er noget, man må drøfte i forbindelse med den samlede pakke til sin tid. Økonomiministeren ville umiddelbart tro, at vi ville komme til at "spejle" noget af den måde, det fælles tilsyn ville komme til at fungere på. Vi kan ikke sige, om det danske tilsyn er bedre end det fælles tilsyn. Men hvis vi er med i det fælles tilsyn, vil det styrke troværdigheden, hvilket kan smitte af på vores muligheder for funding.

Merete Riisager var fuldstændig enig med økonomiministeren i, at vi ikke skal være bekymrede, vi skal handle. Men hun mente nok ikke det samme, når hun sagde "handle". I den nationale økonomi mener Liberal Alliance, vi skal skære skatter og afgifter ned, så virksomhederne kan få noget luft. I det europæiske perspektiv er der masser af lande, som ikke lever op til det, man har aftalt. Der er jo en mulighed for at lukke nogle af disse lande ude af eurosamarbejdet. Både de lande, der betaler, og de lande, der modtager, bliver voldsomt utilfredse. I mange almindelige borgeres øjne eroderer man det nationale demokrati.

Pia Adelsteen startede med at sige, at hun ikke havde følt sig fristet til at sige ja. Hun fandt det svært at forstå, at regeringen beder om mandat til, at der skal være et tilsyn, men hvad det tilsyn skal have lov til, er ikke til mandatgivning.

Hun takkede for svaret vedrørende lovligheden. Hun havde læst, at Europa-Parlamentet meget gerne ville have indflydelse på ECB, og forslaget skal trods alt vedtages sammen med Europa-Parlamentet.

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten ikke kan støtte regeringens forhandlingsoplæg, fordi partiet ikke finder, at det virker som en brugbar løsning, og at det vil gøre det svært for os at stille skrapere krav.

Han bad økonomiministeren om, når modellen for tilsynet ligger der, at oversende et notat om, hvorvidt Danmark afgiver suveræniteten.

Økonomiministeren sagde, at det fælles tilsyn skal have beføjelse til at handle. Det handler gennem de nationale tilsyn – med tilbagemelding til det fælles tilsyn. Den europæiske centralbank er uafhængig. Der er derfor nogle overvejelser om, at den skal afgive en årlig redegørelse, og at der skal være adgang til at stille spørgsmål, men der er ikke tale om en klassisk demokratisk kontrol. Hun troede, man skulle forestille sig, at det ville foregå nogenlunde som med Finanstilsynet herhjemme.

Merete Riisager siger, der altid er et alternativ til at lave et fælles tilsyn, nemlig at lukke nogle eurolande ud af samarbejdet. Økonomiministeren havde ingen mening om, hvorvidt eurolandene skal kunne smide andre eurolande ud af samarbejdet. Hun så ikke nogen grund til at smide nogen lande ud af samarbejdet.

Økonomiministeren lovede Nikolaj Villumsen et notat om forholdet til § 20, når vi ved, hvordan det ender.

Næstformanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.